

Kanada, förebilden

Den person som politiskt förverkligade ett mångkulturellt Sverige hette Jonas Widgren. 1967 anställdes han i "Arbetsgruppen för invandrarfrågor" och när den uppgick i Invandrarverket följde han med. Han blev inte långvarig som byrådirektör utan fortsatte, först som medlem av och därefter 1971 som huvudsekreterare i *Invandrarutredningen*. Denna ändrade under Jonas Widgrens ledning inriktning och kom 1974 att leverera det underlag som gav Sverige, som första land i Europa, en mångkulturell politik. I likhet med de flesta som var engagerade i invandringsfrågor under denna tid trodde Widgren att "den gamla monolitiska nationalstaten" skulle vittra sönder, som ett resultat av invandringen.

Widgren hade ett övernationellt perspektiv och ville att Sverige skulle gå i spetsen för ett förändrat Europa. Han såg framför sig hur politiker i invandrarländerna skulle acceptera "dubbla värdejournaliteter" och "bikulturell identitetsbildning". Till skillnad från de hårt vänsterengagerade "68-orna" försökte Widgren förverkliga sina ideal inom systemet. Visst var han radikal men också en skicklig och kunnig socialdemokratisk tjänsteman.

I december 1971 besökte Jonas Widgren Kanada för att bekanta sig med landets nya integrations- och minoritetspolitik. I egenskap av nybyggarsamhälle saknade Kanada en stark nationell identitet. Det var ett pluralistiskt samhälle som var framgångsrikt med att integrera nykomlingar. Premiärminister Pierre Trudeau förde i oktober 1971 fram den mångkulturella ideologin i det kanadensiska parlamentet. Den väckte inget större uppseende och var närmast en biprodukt, i ambitionen att lösa spänningar mellan det fransktalande Quebec och det engelskspråkiga Kanada.

Situationen var med andra ord inte alls lik den som rådde i Sverige, annat än i det avseendet att båda länderna var ekonomiskt framgångsrika och att mångkultur allmänt uppfattades som en inte särskilt viktig men ändå sympatisk politisk kursändring.

Därefter gick länderna helt skilda vägar. Sverige ströp arbetskraftsinvandringen redan innan riksdagen antog mångkulturen och fokuserade istället på rollen som humanitär stormakt. Kanada förblev ett nybyggarsamhälle och har i dag en stor och väl fungerande arbetskraftsinvandring. Men det ställs krav. Arbetsinvandrarerna ska vara till nytta för landet.

<http://www.socialdemokraterna.se/Webben-for-alla/Arbetarrörelsen/trosolidaritet/Media/Nyhetsarkiv/Sverige-kan-lara-av-Kanadas-migrationspolitik-/>

För att få komma till Kanada som arbetskraftsinvandrare finns ett poängsystem där den sökande tilldelas olika poäng beroende på bl.a ålder, utbildning, yrkeserfarenhet, språkkunskaper. Fördelarna med systemet är att de sökande snabbt hittar jobb, arbetsmarknadens krav uppfylls, och uppmuntrar till anpassning både från invandrarna och från samhället. Det är inte fråga om ett system av tillfälliga gästarbetare, utan permanent uppehållstillstånd ges och slutmålet är medborgarskap.

Även i Kanada påstås det att man behöver invandring för att motverka såväl nutida som framtida arbetskraftsbrist och för att kunna ta hand om en åldrande befolkning. *The Fraser Institute*, en kanadensisk libertariansk tankesmedja, menar att detta är nonsens och att de någorlunda nyanlända invandrarna istället utgör en ekonomisk börda för landets skattebetalare. Enligt tankesmedjans rapport i mars 2012 mottog de som kom till Kanada mellan 1987 och 2004 för diverse välfärdstjänster årligen i snitt ungefär 40.000 svenska kronor mer än de betalade i skatt. Vidare menar tankesmedjan att invandringen, som i dagsläget ligger på omkring 250.000 nykomlingar per år, inte alls behöver vara så hög. Det är den privata sektorn som driver på. Invandrarna håller lönerna nere, vilket höjer företagets vinster.

<http://ca.news.yahoo.com/blogs/canada-politics/recent-immigrants-cost-taxpayers-over-16-billion-canada-225603638.html>

Allmänt gäller att Kanada bedriver en flyktingpolitik som liknar den Sverigedemokraterna föreslår för Sverige. Ännu för ett år sedan hjälpte man hellre syriska flyktingar på plats än man tog dem till Kanada. Med ett svenskt sjuklöverspolitiskt perspektiv är detta givetvis ingenting annat än fascism och främlingsfientlighet.

<http://avpixlat.info/2014/12/22/kanada-fortsatter-strikt-syrisk-migrationspolitik/>

Kanada är ett av världens absolut mest generösa länder vad gäller hjälp på plats i Syrien. Till dags dato har Kanada skickat motsvarande ca fyra miljarder svenska kronor till hjälp på plats kring Syrien, samtidigt som Sverige drar in på biståndsbudgeten för att finansiera invandringen.

Kanada har också ett utvecklat, om än inte särskilt stort, system med privat sponsring av flyktingar. Det innebär inte bara att sponsorerna tar ekonomiskt ansvar för flyktingar utan också hjälper dem att finna sig till rätta och integreras i Kanada. Åren 2011 till 2014 tog landet emot 1.150 syrier. Av dessa var 457 finansierade med skattemedel. Resterande finansierades via släkt, vänner och välgörenhetsorganisationer.

<http://avpixlat.info/2014/12/22/kanada-fortsatter-strikt-syrisk-migrationspolitik/>

När Pierre Trudeaus son Justin Trudeau denna höst tillträdde som Kanadas nye premiärminister förvånade han många, när han lovade att landet före årsskiftet skulle ta emot 25.000 flyktingar. Inte arbetsinvandrare eller välfärds migranter utan "äkta" flyktingar, hämtade från en mer eller mindre tröstlös lägst tillvaro i Turkiet, Libanon och Jordanien. Kanada har ett mer utvecklat civilsamhälle än Sverige och tanken är att kommuner, kyrkor och andra stödjande organisationer ska ge flyktingarna support. En organisation, "Lifeline Syria", har aktiverat 370 grupper med sammanlagt 1.200 hjälpare. Det handlar inte bara om att samla in pengar och ordna bostäder utan också om jobb.

Ungefär 900 syrier skulle flygas in varje dag och tanken var att placera dem på militärförläggningar fram tills dessa riktiga bostäder kunde ordnas. En bloggläsare bosatt i Kanada skriver i ett mail till mig:

De myndigheter som måste ta hand om de syriska flyktingarna när de först anländer anser inte att det är möjligt. Det är immigrationsdepartementet och försvarsmakten som kommer att få klara av det och de säger att det är alldeles för kort tid att ordna allting på. Då tänker jag på vad Sverige sysslar med varje dag. Efter den första tiden, kommer flyktingarna mestadels att få hjälp av frivilliga krafter. Om nödvändigt kan de få statliga lån, men de måste betalas tillbaka. Privatpersoner kan sponsra invandrare men måste garantera deras uppehälle i minst 2 år. Det blir stora summor, därför är det ofta frivilligorganisationer som gör detta. Kanada skulle aldrig spendera så mycket skattepengar på invandrare som Sverige gör. Ingen skulle komma på tanken ens. /.../

Det finns inga planer på att släppa in den typen av "flyktingar" som Sverige släpper in, det gäller bara syrier. Romer från olika länder i Europa har i perioder flugit hit, i tron att de skulle accepteras som flyktingar. De var felinformerade och de flesta skickades ganska snart tillbaka (med flyg). Endast ett fåtal fick stanna, särskilda fall antar jag. För att få stopp på inflödet införde Kanada visumtvång för de länder de kom från.

Den 24 november meddelade svenska medier dels att mottagningstiden för Kanadas 25.000 flyktingar hade förlängts med två månader, till slutet av februari

<http://www.metro.se/nyheter/kanada-forlanger-flyktingrans/Hdzokx!>

[TVVvT9TR3grNAzZGBTW8w/](https://www.tvvt9tr3grnazgbtw8w/), dels att Kanada tänker prioritera familjer, ensamstående kvinnor och barn. IS-attackerna i Frankrike framstod som en varning. Importera inte unga muslimska män, som kan äventyra kanadensarnas säkerhet. Detta trots att Kanada, till skillnad från Europa, gör en trefaldig kontroll av dem som släpps in. Den första på plats av FN:s flyktingkommission, den andra av kanadensiska migrationsverket och den tredje av Kanadas motsvarighet till SÄPO.

Det kanadensiska flyktingmottagandet är en liten bäck bredvid den stora floden av arbetsinvandrare. Den mångkultur som stod modell för den svenska mångkulturspolitiken när den introducerades på 1970-talet är inte längre relevant. Invandringspolitiken är tillväxtorienterad och staten blandar sig i integrationsprocessen så lite som möjligt. Invandrare förväntas ta egna initiativ och betraktas på samma sätt som svenska arbetsinvandrare på 1970-talet, det vill säga de är viktiga för landet.

Därmed hade Kanada efter sitt mångkulturella experiment tagit sig tillbaka till den "icke-politik" som Sverige självklart anammade innan sociologen David Schwarz med sina DN-artiklar på 1970-talet gjorde oss uppmärksamma på att Sverige behövde en invandringspolitik. Trots att den nya kanadensiska "icke-politiken" blev framgångsrik fick den aldrig något gehör i Sverige. Det motsatta hände. Sverige fortsatte med uppbyggnaden av sin invandringsbyråkrati och satsade inom stat, kommun och landsting på ett totalt omhändertagande av invandrarna. Det var länge sedan Kanada var en relevant förebild.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2015/11/27/kanada-forebilden/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.